

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2024r.

sprawy **A. S.**

skazanego za czyn z art. 61§1 k.k.s. i art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 14 listopada 2023r., sygn. akt VII Ka 452/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 1 marca 2022r., sygn. akt II K 828/19

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Okoliczność ta, pomimo wagi podniesionego zarzutu, pozwoliła na oddalenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

Na wstępie przede wszystkim należy zwrócić uwagę na fakt, że zgodnie z dyspozycją art. 523§1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Ponadto, na podstawie art. 523§2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez

warunkowego zawieszenia jej wykonania (ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji opartej na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k.).

Wobec wymierzenia skazanemu w niniejszej sprawie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, postawienie w kasacji zarzutu wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439§1 pkt 8 k.p.k. przesądziło o jej formalnej dopuszczalności.

Autor kasacji sformułował zarzut dopuszczenia się przez Sąd Okręgowy obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17§1 pkt 7 k.p.k. *in principio* w zw. z art. 113§1 k.k.s., polegającej na wydaniu wyroku w stosunku do skazanego pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu A. S. zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 20 kwietnia 2018r. w sprawie o sygn. akt V K 103/15, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 października 2019r. w sprawie o sygn. akt 11 AKa 537/18, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439§1 pkt 8 k.p.k.

Problematyka poruszona w kasacji była już przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, z uwagi na postawienie zarzutu o tożsamym charakterze w zwyczajnym środku odwoławczym. Powyższe sprawia, że postawiony w kasacji zarzut winien mieć w istocie postać zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433§2 k.p.k., które wyrażałoby się nieprawidłowym rozpoznaniem postawionego w tej przestrzeni zarzutu apelacji, co do zachodzenia bezwzględnej przesłanki odwoławczej.

W ramach przeprowadzonej kontroli odwoławczej, w odniesieniu do argumentacji zaprezentowanej w zwyczajnym środku odwoławczym, Sąd II instancji dokonał pogłębianych rozważań tej problematyki na str. 4-6 motywów pisemnych orzeczenia, wykazując m.in. że w niniejszym postępowaniu nie można mówić o powadze rzeczy osądzonej z uwagi na brak tożsamości czynów objętych postępowaniami w sprawie II K 828/19 i uprzednio prawomocnie zakończonej sprawie V K 103/15. Przede wszystkim zwrócił on uwagę na okoliczność związaną z odrębnością obowiązków podatkowych wynikających z VAT i PIT oraz tego, że wymagają one podjęcia indywidualnych czynności, jak również wykazał brak trafności w argumentacji skarżącego dopatrującego się oznak tożsamości przypisanych skazanemu czynów w zbieżności materiału dowodowego obu spraw czy okresu działania tego samego sprawcy.

W wywiedzionej kasacji jej autor nie przywołał żadnej argumentacji, w której podejmowałaby się wykazania nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu Odwoławczego, natomiast ograniczył się do prostego powielenia twierdzeń zawartych w apelacji. Takie działanie nie mogło być skuteczne w sytuacji, gdy dokonane przez Sąd II instancji rozważania skutecznie podważyły twierdzenia skarżącego.

Podzielając stanowisko Sądu Okręgowego i uznając, iż w istocie nie można mówić o tożsamości przypisanych A. S. w tych dwóch odrębnych postępowaniach przestępstw, zwrócić należy dodatkowo uwagę na to, że przestępstwo stanowiące przedmiot postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Nysie o sygn. akt II K 828/19, wypełniło m.in. znamiona czynu z art. 61§1 k.k.s.

a zatem przestępstwa polegającego na nierzetelnym prowadzeniu ksiąg, gdy tymczasem czyn prawomocnie osądzony w sprawie o sygn. akt V K 103/15 Sądu Okręgowego w Katowicach został zakwalifikowany m.in. z art. 62§2 k.k.s., który to przepis dotyczy deliktu karnoskarbowego polegającego na nierzetelnym wystawianiu faktury lub rachunku albo postugiwaniu się takim dokumentem. Jak zatem widać już na pierwszy rzut oka, pomiędzy przedmiotami bezpośredniego działania sprawcy tych dwóch przestępstw istnieją znaczące różnice.

W kontekście powyższych rozważań należało dojść do przekonania, że w sprawie nie doszło do uchybienia o randze bezwzględnej przesłanki odwoławczej, określonej w art. 439§1 pkt 8 k.p.k.

To z kolei skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[ał]

[J.J.]